

Muziek, media en andere herinneringen aan 1963 (2)

Welkom andermaal bij een aflevering van deze serie, waarin ik eigen herinneringen mix met herinneringen uit de muziek en media wereld van destijds. Het wordt het tweede deel omtrent het jaar 1963, waar ik - destijds als 14 jarige - met je naar terug wandel om te zien wat er allemaal gebeurde; maar vooral ook om te zien hoe ons geheugen nog in orde is om 47 jaar terug in de tijd te gaan. Ik geef vooraf al aan dat deze aflevering een groot gehalte 'Groningen' zal bevatten. Laten we maar beginnen met de muziek. Blindelings heb ik een Muziek Parade uit dat jaar uit de archiefstapel gepakt; een exemplaar van de maand april.

Als we de Top 3, van meest verkochte platen, bekijken dan zien we Anneke Grönloh, al dan niet geassisteerd door haar moeder op de reis naar andermaal een optreden, gigantisch scoren met haar nummer 1 hit 'Paradiso'. Een nummer dat we natuurlijk allereerst dienen toe te wijzen aan Connie Francis. Ze werd in New York, New Jersey, geboren als Concetta RoseMaria Franconero uit Italiaans-Amerikaanse ouders. Ze had er in Duitsland een 'nummer 1' hit mee in het najaar van 1962.

We hebben het hier eigenlijk over een tweetalige hit daar zowel een Engelstalige als een Duitstalige versie werd opgenomen, die beiden gigantisch verkochten. Reden van het opnemen van de Duitstalige versie, wat met veel meer Amerikaanse songs in die tijd gebeurde, was de grote aanwezigheid van de Amerikaanse soldaten in Duitsland en de kans te kunnen optreden voor zowel de eigen troepen als de Duitsers zelf, die langzamerhand opklauterden uit de aller slechtste periode uit hun geschiedenis. Vele zogenaamde Duitstalige versies werden door tal van artiesten destijds fonetisch

ingezongen, waarbij het tot verrassende en belachelijke resultaten kwam. Het heeft er toe geleid dat in mijn muziekcollectie er een speciale ruimte is gecreëerd voor deze Duitstalige platen van niet Duitstalige artiesten. Op plaats twee van de hitlijst stond een stevig nummer, uitgebracht op het Columbia label en gezongen door Cliff Richard en wel 'It'll be me'; op plaats drie die maand april, uitgebracht op het HMV label, vonden we Vera Lynn met 'Land of Hope and Glory'.

Weet je nog waar jezelf de muziek op de zwarte schijf destijds kocht? Wij hadden in Groningen volop aanbod in die tijd. Bijvoorbeeld bij: 'Het Carillon', een in mijn ogen chique zaak aan het Kwinkenplein. Je had er de mogelijkheid je terug te trekken in de speciale luistercabines om via boxen de gewenste muziek, voor eventuele aankoop, aan te schaffen. Al die decennia heeft deze zaak bestaan en in 2011 zijn ze verhuisd naar een andere locatie in het centrum van de Martinistad. Maar, direct aan de overkant van deze zaak, was ook het pand van Vroom en Dreesmann, waar op de derde verdieping destijds de V&D Discobar was gevestigd. Je kon er niet alleen de originele versies van hits kopen maar ook de goedkopere versies op het Discofoon label.

Ondanks het gegeven dat ik in die tijd nog niet veel geld om handen had, bezocht ik met regelmaat platenzaken om te gaan luisteren. Daarbij wil ik nog vijf namen van platenzaken uit die tijd noemen in Groningen. De eerste was de firma Eekels, een zaak vol met zogenaamd wit- en zwartgoed, waar ik eens per week de kelder indook op zoek naar zwart vinyl. In de Steentilstraat had je Muziekhuis Hemmes, die het meest werd gefrequenteerd en alle platen, daar verkocht, werden voorzien van een half

maantje, waarop de naam van de platenzaak. Ditzelfde gebeurde bij de elitezaak 'Muziekhuis Vink' aan de Heerestraat, waar men - gelijk aan het Carillon - een gespecialiseerde afdeling voor de klassieke muziek had en tevens een enorme sortering aan bladmuziek. In dezelfde straat, tegenover de HEMA, had je nog Capi Lux, dat zich niet alleen in fotografie had gespecialiseerd maar ook op het gebied van de muziek. Tot slot wil ik de naam van 'Muza Alfra' noemen, een platenzaak die niet tot die bloei kwam, als andere al genoemde platenzaken.

Natuurlijk was er ook volop 'nieuws' te melden in 1963 en ook in deze aflevering aandacht voor het nieuws van toen, zoals de berichtgeving in de kranten van maandag 14 oktober 1963. Er was al jaren en er zou nog jaren sprake zijn van de 'Koude Oorlog' tussen Oost en West. Op zaterdag 12 oktober kwam er een einde aan andermaal een vervelend incident. Laten we eens kijken wat een journalist van 'Het Parool' na het weekend erover meldde: 'Een krachtmeting tussen Amerikanen en Russen op de autoweg van West Duitsland naar Berlijn is zaterdagmiddag beëindigd. Na twee etmalen lang te zijn opgehouden door de Russische autoriteiten, kreeg een Amerikaanse militaire konvooi toestemming de doorlaatpost Babelsberg te passeren. Hierdoor kon het konvooi naar West Berlijn verder rijden. De Amerikanen hadden niet aan de Russische eis voldaan, dat zij hun voertuigen moesten verlaten om te worden geteld. De Amerikanen forceerden zaterdag een beslissing door hun auto's zodanig op de beide wegbanen te plaatsen dat het overige verkeer, van en zowel naar de Bondsrepubliek tot stilstand kwam. De commandant van het vastgehouden konvooi had al eerder geprobeerd zonder toestemming van de Russen door te rijden, maar toen onmiddellijk lichte Russische pantserwagens verschenen, die hem de doortocht weigerden, kwam de boel stil te staan.' Het dient voor zowel de betrokken partijen als de inwoners van de beide Duitslanden ontzettend frustrerend geweest te zijn om keer op keer met dergelijke vormen van irritatie geconfronteerd te worden.

Ik neem aan dat de gemiddelde lezer de enorme treinroof op een Britse posttrein, overvallen bij Chaddington, op de route tussen Londen en Glasgow, herinnert. De overval werd op 8 augustus 1963 gepleegd door 15 personen. Bij deze grootste treinroof uit de geschiedenis maakten de rovers 2,6 miljoen Britse ponden buit. De mannen gingen nauwgezet en vrijwel zonder geweld te werk, alleen de machinist van de trein raakte gewond. Ook in

Nederland werd door de politie, ruim twee maanden later, een verdachte vrouw in Amsterdam bij Twentsche Bank, vergezeld van haar 16-jarige zoon David, aangehouden omdat ze zich vreemd gedroeg met het omruilen van nieuwe Britse 5 Pond biljetten. Ze vertelde dat ze afkomstig waren uit een casinowinst gedaan in het Braziliaanse Rio de Janeiro.

De vrouw was in het bezit van liefst 1100 biljetten met de waarde van 5 Pond elk. Men veronderstelde bij de bank dat ze iets had te maken met de treinroof. De politie heeft destijds beiden aangehouden en contact opgenomen met Scotland Yard in Londen. Daar reageerde men aanvankelijk laconiek, maar later reageerde men toch belangstellend op de aanhouding van Edith C, daar haar man inderdaad in Rio de Janeiro was gearresteerd wegens in Engeland gepleegde bankfraude ter waarde van 300.000, - Pond, voor die tijd een gigantisch groot bedrag. De vrouw en zoon dienden eerst in het hotel te blijven en later werd besloten tot uitlevering, via de Vreemdelingenpolitie, naar Engeland.

Mr. D Bijdendijk besloot zijn functie als voorzitter van de Centrale Commissie van de Filmkeuring in Nederland neer te leggen. De filmkeuring bestaat sinds het begin van de twintigste eeuw. Vertegenwoordigers van kerken en maatschappelijke organisaties beoordeelden alle rolprenten. In het verzuilde Nederland betekende dat ook een priester uit de katholieke kerk en een gereformeerd lid, jarenlang was dat Henriëtte Kuyper, deel van de commissie uitmaakten. De katholieken kenden een kerkelijke lijst van afgeraden en verboden films, vergelijkbaar met de Index librorum prohibitorum, een lijst van films die zij niet mochten gaan zien. De Bioscoopwet (Wet van 14 mei 1926, Stb. 118, tot bestrijding van de zedelijke en maatschappelijke gevaren van de bioscoop) maakte een einde aan alle

Filmfestivals. Tevens was Schuller lid van de internationale jury voor de prijs van de Raad van Europa, terwijl hij ook jarenlang deel uitmaakte van de redactie van het filmjournaal van Polygoon. Al met al een goede beslissing hem tot de nieuwe voorzitter van de Filmkeuring in 1963 te benoemen en de film in Nederland een duidelijke plek binnen de samenleving te gaan geven.

In Engeland kwam in het voorjaar het jaarverslag van de Independent Television Authority uit. In het verslag was ook ruimte gemaakt voor verslaggeving betreffende allerlei onderzoeken onder de Britse kijkers. Een opmerkelijk onderzoek wil ik naar voren halen en wel die naar de houding van het kijkerspubliek tegenover de religieuze programma's op de commerciële buis. 90% van de kijkers bleek voorstander te zijn van dergelijke programma's, terwijl slechts 4% tegenstander was; het restant had geen mening. Wel kwam uit de onderzoeksgegevens naar voren dat 67% van de ondervraagden dergelijke kerkelijk getinte programma's het liefst zag uitgezonden op zondagavond tussen 18.15 en 20.30 uur.

Granada TV, één van de eerste ITV stations

Ik zat me zo te bedenken dat er wel heel veel uit het straatbeeld is verdwenen, waar we in 1963 met volle teugen van genoten. Later in deze serie over 1963 zal ik een gemiddelde straat van die tijd proberen in beeld te brengen. Waar ik het eerst even over wil hebben, is het verdwijnen in 1963 van twee objecten die met de PTT te maken hadden. PTT, dat stond voor Post, Telefoon en Telegrafie en destijds een zeer betrouwbare instelling. Het eerste object was de brievenbus, en dan heb ik het niet over de brievenbussen die, verspreid over de steden en dorpen aan muren hangen, maar die bevestigd waren achterop de bus en trolleybus. Hoe vaak heb ik wel niet de vraag gehoord van mijn ouders: 'doe de brief nog even op de bus, dan

kan deze met de posttrein mee.' Het waren kleine rode postbakjes, waar je in de gleuf de post in kon doen en als de bussen of trolleys (die trouwens voor 1963 al uit het Groningse stadsbeeld waren verdwenen) net weer van hun stopplaats dreigden te starten, diende je hard te lopen om alsnog de brief gepost te krijgen. Als je op tijd postte dan werd, na aankomst van de betreffende bus bij het Hoofdstation, de postbak door een personeelslid van de PTT geopend, daarbij een postzak eronder houdend, waarna het automatisch in de zak viel en vervolgens met de Posttrein naar elders werd vervoerd.

Posttrein

In de posttrein werd al een groot deel van de post door de op de trein aanwezige personeelsleden grof gesorteerd alvorens het naar de grote sorteercentra ging. In het Spoorwegmuseum is nog een dergelijke Posttrein te zien, die trouwens in 1997 het actieve bestaan vaarwel zei en niet meer werd ingezet.

Recentelijk las ik dat de groene telefoocellen, die nog sporadisch zijn te vinden in steden en dorpen, door medewerkers van KPN zullen worden weggehaald omdat het merendeel van de Nederlandse bevolking in het bezit is van een mobiele telefoon. De eigenaar van de cellen, KPN, vind het niet langer rendabel, mede daar in tijd van nood het merendeel van de telefoongesprekken naar het nummer 1-1-2 gebeurt via mobiele verbindingen. In gedachten ging ik terug naar 1963 waar de cellen op vele plekken in Groningen waren terug te vinden. Zilvergrijs van kleur met boven in de deur

'in blauw' het woord 'telefoon'. Geen speciale kaarten, die je diende te kopen voor gebruik, nee gewoon simpele muntjes.

In 1963 was het trouwens wel verleden tijd van de toen alom bekende blauwe postzegelautomaten, die sinds 1936, naar ontwerp van Anton Kurvers, overal in het land waren terug te vinden. Bovenaan de automaten stond het woord 'Posterijen' te lezen. Er was tevens voor de gebruiker door een klein glaasje te zien of de automaat al dan niet in gebruik was. Ook was er een tekstplaat aanwezig bij deze automaten, waar het gebruik werd uitgelegd. Via muntinworp en gebruik van een slinger kon de te verwerven zegels worden verkregen. Kurvers was trouwens sinds 1919 werkzaam bij de dienst Publieke Werken van de Gemeente Amsterdam en ontwierp de postzegelautomaat in 1936. Hij was tevens ontwerper van de eerste landelijk ingevoerde brievenbus van de PTT.

Postzegelautomaat

In de Gelkingestraat te Groningen, gelegen ten zuiden van de Grote Markt, was in 1963 een grote lege plek te vinden nadat de al daar staande Paterskerk was afgebroken. Het statige pand, gebouwd in 1888, diende te verdwijnen nadat de Pater Jezüieten, die deze kerk decennia lang hadden beheerd en vooral door de wereldgeestelijken in de diverse parochies van Groningen met argwaan werden aangekeken, was aangezegd door de Aartsbisschop Alfrink dat hun onderkomen werd gesloten. De Orde van Jezüieten had in Groningen vooral vanaf het midden van de jaren vijftig van de vorige eeuw een grote aanhang van gelovigen, die niet langer naar hun eigen parochiekerk gingen maar de diensten van de Jezüieten wilden volgen. In de gemiddelde Parochiekerk werd rond die tijd tal van veranderingen in de kerkdiensten aangebracht, vooral op het gebied van de liturgie. De Paters

echter bleven de traditionele Latijnse Hoogmis opdragen, wat grote aantallen mensen naar hun kerk bracht. Het gebouw in de Gelkingestraat werd daarom ook wel geksterend de 'Roomse Opera' genoemd.

Paterskerk

Het was aan de Paters officieel verboden te dopen, te huwen, het vormsel te geven en uitvaartdiensten te verzorgen. Dat was alleen toegestaan aan de geestelijken in de Parochiekerken in Groningen. Speciaal was ook de regelmatige vissersmis, die om vijf uur in de zondagochtend werd gehouden, zodat de sportvissers, voor ze een buit gingen binnenhalen, nog wel aan hun zondagse plicht konden voldoen. De hal van de kerk stond dan ook, tijdens de dienst, vol met ingepakt vissersgerei. De Paters Jezuïeten hebben de vorige eeuw enorm veel goed werk geleverd, zoals het oprichten van het Sint Maartens College aan de Rijksstraatweg in Groningen, een van oorsprong Jezuïeten School, waaraan ook een klein seminarie in Glimmen was verbonden.

Verder was men verantwoordelijk voor het Sint Franciscus Liefdeswerk, dat een clubhuis had aan het Boterdiep te Groningen. In eerste instantie werd

het Maatschappelijk Werk voor Minderbedeelden daar onder verantwoordelijkheid van de Paters door vrijwilligers uitgevoerd. In de jaren vijftig van de vorige eeuw viel deze verantwoordelijkheid onder een wereldgeestelijke. De doelstelling van het SFL, zoals het Liefdeswerk kortweg werd genoemd, was: 'zedelijke, godsdienstige en maatschappelijke verheffing van godsdienstig en maatschappelijk verwaarloosde en achterlijke katholieke jongeren der stad'. Er werden clubs opgericht waarbij godsdienstonderricht werd gegeven maar ook gymnastiek en sport, zang, toneel, spelletjes en een zaagcursus stonden op het programma. Eenmaal per jaar werd er op zomerkamp gegaan. Verspreid over geheel Nederland waren groeperingen onder dezelfde naam actief en in Groningen zou het werk van het SFL later een nog grotere maatschappelijke taak krijgen en de naam veranderen in Rooms Katholieke Jeugdzorg.

Zomerkamp SFL Groningen Foto's: Jelle Knot

Terugkomend op de Paterskerk kan worden gesteld dat, na de afbraak in 1962, het daarop volgende jaar het terrein geruime tijd braak lag maar dat daarna de projectontwikkelaar, die de kerk had aangekocht, het terrein tijdelijk verhuurde en de HEMA er een noodgebouw kon laten plaatsen, zodat het complex van dit warenhuis, gelegen aan de Carolieweg en Heerestraat, kon worden verbouwd.

Niet ver verwijderd van de Gelkingestraat, aan de andere kant van de Grote Markt, aan de westkant gelegen, is de Zwanestraat. Anno 2011 een straat met boetiekjes, winkeltjes met snuisterijen, kunst, boeken en hier en daar een horecagelegenheid. In het pand waar nu nog een boekenwinkel is gevestigd, zat in 1963 nog de redactie en journalisten van een krant voor de

Rooms Katholiek in het noorden, Ons Noorden. Ook al decennia lang uit het stadsbeeld verdwenen. Ons Noorden bracht ook edities uit voor Friesland en Drenthe en had verder kantoren in Emmen, Sneek en Leeuwarden. Gelukkig heb ik nog een editie van 'Het Dagblad voor Groningen Ons Noorden' in mijn archief van 8 maart 1963. Allereerst even dit. Ik neem aan dat U, als lezer, zich afvraagt waarom ik zoveel heb bewaard en hoe ik er toch aan ben gekomen. In dit geval was het andermaal de kapsalon van vader Knot, die als bron kan worden genoemd. Altijd lagen er kranten en tijdschriften voor de klanten om te lezen en die verdwenen na een paar weken onder in een bank, totdat het tijd werd om het als oud papier te verkopen. We mochten het dan wegbrengen naar papierhandel Alt op het Boterdiep en het leverde toen een cent of 6 per kilo op. Maar ik vond het toen razend interessant om bepaalde dingen te bewaren. Een reden wist ik toen nog niet, maar bijna een halve eeuw later komt het maar goed van pas.

De krant van 8 maart 1963 bracht ondermeer het nieuws dat een directeur van een Amsterdamse taxicentrale, waarbij 218 chauffeurs, die tevens aandeelhouder waren, in dienst waren, probeerde deze te overtuigen over te gaan tot de aanschaf en plaatsing van een alarminstallatie. Met deze alarminstallatie kon de omgeving van de taxi worden gealarmeerd. Werd namelijk een chauffeur overvallen en hij had nog de snelheid op een in de auto aanwezige geheime knop te drukken dan werd automatische het alarm geactiveerd, wat betekende dat alle lampen flikkerend aan gingen, de richtingwijzers klapperend heen en weer gingen en dat de claxon een aanhoudende dubbel toon signaal gaf. Al vijf chauffeurs waren tot installatie overgegaan en de directie van de onderneming overwoog om alle aangesloten aandeelhouders verplicht te stellen dit ook te doen.

In de avond van de dag dat deze editie van 'Ons Noorden' werd gedrukt was er op de televisie, bij de VARA, een aflevering te zien van de Rudi Carell Show. Als speciale gast was, de 16-jarige, Britse zangeres Helen Shapiro te zien. De redactie van de krant schreef: 'Ze heeft al een schitterende carrière achter de rug en waarschijnlijk ook voor zich. Ze is namelijk het dreindreunen van de teenagerliedjes moe en wil zich in de toekomst helemaal toeleggen op de jazz. Haar favorieten in dit genre zijn Ella Fitzgerald en Sarah Vaughn. Helen laat zich trouwens door haar stormachtige successen, die zij reeds met haar melodieuze, donkere stem, heeft geboekt, niet van haar stuk te brengen. Ze volgt nog trouw de lessen op de meisjesschool en

deinst niet terug voor een flink partijtje korfballen, wanneer de eer van haar school op het spel staat.'

In die tijd hadden we nog maar een televisienet in ons land, hoewel er volop werd gediscussieerd over de invoering van een tweede net. Wat was het televisieprogramma die avond verder op Nederland? Op half 8 in de avond werd begonnen met een aflevering van 'Top of Flop', in de presentatie van Herman Stok, gevolgd door het Journaal om 8 uur en de toenmalige actualiteitenrubriek 'Achter het Nieuws' om tien voor half 9, dat 25 minuten duurde. Daarna de Rudi Carell Show. Om vijf voor tien die avond kon men een aflevering zien van 'Perry Mason' en wel 'Het geheim van het eigen terrein'. Normaal werd rond kwart voor elf de dagsluiting gebracht maar in maart werd in Zweden het WK IJshockey gehouden en dus bracht de NTS aansluitend op de VARA programmering de wedstrijd tussen Zweden en Rusland. Ondanks dat Zweden de wedstrijd met 2-1 won, werd de Sovjet Unie wereldkampioen gevolgd op de tweede plek door Zweden. Het brons was weggelegd voor het toenmalige Tsjecho-Slowakije.

De dag erna, een zaterdag, was er een programma dat verspreid over de NTS en de KRO, een breder aanbod bracht. Zo was er in de middag een aflevering te zien van de 'Jack Benny Show' en de rubriek 'Huis Huis Wonen'. Voor de kinderen was er een aflevering van 'Flip de tovenaarsleerling'. Het was een populaire Nederlandse televisieserie voor de jeugd die van 16 december 1961 tot en met 2 mei 1964 door de KRO werd uitgezonden. Het verhaal werd geschreven door Bob Verstraete, de muziek was van Harry Sevenstern.

Flip de Tovernaarsleerling

De regie was in handen van Bob Verstraete en Ria Dohmen. In totaal werden 26 afleveringen uitgezonden. De opnamen werden in een kleine studio gemaakt, waar de acteurs en de decors van Roland de Groot nauwelijks in pasten. De serie was erg populair bij de jeugd. De kinderen lieten hun instemming blijken door iedere aflevering tekeningen op te sturen over hun held. De serie was losjes gebaseerd op Der Zauberlehrling, een sprookje van Goethe. De serie vormde de doorbraak van Leen Jongewaard op de televisie. De betreffende avond werd aflevering 14 uitgezonden onder de titel 'Noga Noga'.

In de avonduren volgde om half acht een nog grotere held van de Jeugd, Ivanhoe. Zoals gebruikelijk om 8 uur het Journaal en actualiteiten. En omdat de KRO programmeerde betekende dat in die tijd een aflevering van 'Brandpunt'. Zaterdagavond en de KRO brachten vervolgens: 'Tijd voor Teddy', waarmee Teddy Scholtens werd bedoeld, in een show geproduceerd door Jos van der Valk. Veder een aflevering van de serie over Scotland Yard, met in de hoofdrol inspecteur Bollinger. De avond werd afgesloten met het Laatste Nieuws en de dagafsluiting was, als gebruikelijk in die tijd, in handen van Pater Leopold Verhagen O.E.S.A. (Orde van Augustijnen).

Leopold Verhagen

Werkloosheid is van alle tijden en in de maand maart 1963 werd in Groningen bekend gemaakt dat werkloosheidcijfers aan het einde van de maand februari in deze provincie gestegen waren van 4,9 tot 5.1%. Deze verhoging werd vooral veroorzaakt door het grote aantal strokartonarbeiders dat in

die maand ten gevolge van productiebeperking als werkloos was ingeschreven. In cijfers bedroeg het aantal werklozen eind februari 5489 wat een maand eerder 5219 was. Door het invallen van de dooi kwamen er minder werklozen dan verwacht, daar de vraag naar arbeiders in de bouwnijverheid en de metaalnijverheid toenam.

Eigenlijk is een aflevering van deze serie zonder een herinnering aan de zeezenders incompleet. Nog steeds komt er nog veel fotomateriaal uit die tijd tevoorschijn. Deze keer een foto, aangeleverd door Jan van Heeren, die afkomstig is uit de nalatenschap van Jan van Louwen, een regionaal bekende journalist, die in 2000 is overleden. Eén van de foto's toonde een manspersoon aan boord in de studio van Radio Veronica, destijds van het eerste zendschip, de Borkum Riff.

Matthijs Boer Foto: Jan van Louwen

Juul Geleick van de Stichting Norderney - waar men prachtig werk verricht om de historie van Radio Veronica te bewaken - over de persoon in kwestie: 'De foto met betrekking tot Veronica met daarop ene Matthijs Boer integreerde me. Ik heb daarom eens bij oud collega's gevraagd. 'Matthijs' heeft heel even aan boord gewerkt en was 'familie van', zoals een oud collega zei, 'een Scheveninger.....'. Die Matthijs had het zwaar aan boord want als er mist was drong die vochtige lucht ook binnen in de zenderruimte en sloegen de vonken over en hij was daar ongelofelijk bang voor. Ze noemden om de één of andere reden Matthijs: 'Piet'. Waarom wisten mijn

collega's niet meer. Verder is er niet meer bekend van wat er van hem geworden is.'

Zo, een heleboel informatie bij elkaar gesprokkeld en ik krijg, even ter afsluiting van deze aflevering, zin in een drankje uit die tijd, die we vaak dronken op een terras in ons vakantieoord Epe. Het Hof van Gelre schonk het drankje dat afkomstig was van de onderneming Joh. Koster, ooit de handel begonnen aan de Koninginneweg in Hilversum maar in 1963 actief op een van de industrieterreinen van Utrecht. Het begon met de productie van een sinasversie, de later werd gevolgd door citroensmaak en cassis. Een klein flesje met een rietje en je was weer tevreden. Ook al jaren verdwenen uit het straatbeeld en dan heb ik het over het merk 'Joy'.

Een volgende keer andermaal naar het jaar 1963 want ik ben nog lang niet uitverteld. Die keer ook weer aandacht aan zaken die zijn verdwenen en mocht je zelf een herinnering kwijt willen mail me dan via HKnot@home.nl

Bronvermelding:

Archief Nederlandse Jezuiten

Critisch film- en televisiebulletin, 16^e jaargang nummer 5.

Freewave Media Magazine Archief

Muziekparade, april 1963

Ons Noorden, 83ste jaargang, 1963

Parool, het 14 oktober 1963

Wikipedia

<http://www.iconenvandepost.nl/site2/icon.php?id=83>